

ραγμένος ἐκ τῶν προτέρων, καὶ θὰ ρεύσῃ
ἀνευ καταγιγίδος.

Ἡ Ἀλίκη θὰ νυμφευθῇ.

— Πῶς! ἀπεφάσισε ὁ πατέρας τῆς νὰ
τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τὸν κύριον δὲ Καρ-
νοέλ.

Ὁ Μάξιμος ἔδραζε τὰ χεῖλη. Ἐσπευσε
πολὺ εἰς τὴν ὁμιλίαν του καὶ εἶδεν, ἀλλὰ
κλῆρος ἀργά, ὅτι ἠθέτησεν ἤδη τὴν πρὸς
τὸν κύριον Βιλαγῶς ὑπόσχεσίν του.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ποικριθῇ, δὲν ἦτο
κλῆρος κλέον ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ἐν προφανεί συγ-
χίσει. Ἡ ἐξαδέλφη μου ὑπανδρεύεται τὸν
συνεπαῖρον τοῦ πατρὸς τῆς, ἕνα κάλλιστον
νέον καὶ φίλτατόν μου, τὸν Ἰούλιον Βινι-
ορό.

— Καὶ τὸν ἀγαπᾷ;

— Ἀναμφιβόλως. Ἡ Ἀλίκη δὲν θὰ ἐ-
νυμφεῖτο ποτὲ χωρὶς τὴν θέλησίν της;
καὶ ἀφῆθη ἐλευθέρᾳ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς.

— Εἰσθε βέβαιος; Σεῖς ὁ ἴδιος μοῦ
εἶχατε πεῖ πῶς ἡγάπα τὸν κύριον δὲ Καρ-
νοέλ.

— Ἐνόμισε πῶς τὸν ἡγάπα. Νεῆνις
δεκαεννέα ἐτῶν δύναται ν' ἀπατηθῇ ἐπὶ
τῶν ἀληθῶν αἰσθημάτων τῆς, ἀπεκρίθη
ὁ Μάξιμος μετὰ βεβαιωμένου μειδιάματος.

Ἡ κόμησσαι τὸν παρῆλθον μὲ τοὺς με-
γάλους φωτεινούς ὀφθαλμούς της καὶ ἐ-
φάνετο ζητοῦσα ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βρά-
χος τῆς διανοίας του.

Ἐγένετο σιωπὴ θέτουσα τὸν Μάξιμον
εἰς δυσχερῆ θέσιν. Ἦτο μανιώδης, διότι χω-
ρὶς νὰ θέλῃ μετεστράφῃ ἡ ὁμιλία εἰς ζή-
τημα, τὸ ὅποῖον προσεπάθει νὰ διαφύγῃ,
καὶ ἔσταλλε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ εἰς τὸν
διάβολον.

— Θὰ σὰς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς, εἶπεν
ἡ κόμησσαι Γιάλτα. Δὲν ἐλησμονήσατε
ὕποθέτω ὅσα εἶπαμεν μίαν ἡμέραν ποῦ ἔ-
κανε τόσο κρύο...

— Πῶς νὰ τὰ λησμονήσω! Ἐκείνη ἡ
ἡμέρα εἶνε μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τῆς
ζωῆς μου, διότι τότε πρώτην φοράν εἶχον
τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς ὁμιλήσω, εἶπεν ὁ
Μάξιμος, ἐπιθυμῶν λίαν νὰ ἐπανέλθωσιν
εἰς τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ ἀναμνήσεις.

— Ἐνθυμεῖσθε λοιπὸν ὅτι ὁ προστα-
τευόμενός μου Γῶγος, μοῦ εἶχε πεῖ κατὰ τι.

Ὁ Μάξιμος ἤθελε βεβαίως νὰ στρέφῃ
τὴν ὁμιλίαν καὶ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ ἐγ-
γονοῦ τῆς χήρας Περιάκ, ἀλλὰ καὶ τοῦτο
τὸ θέμα ἦν ἐκ τῶν ἀπαγορευθέντων ὑπὸ
τοῦ ἱατροῦ.

— Κυρία, εἶπε μετὰ δισταγμὸν, ὁ
Γῶγος σὰς εἶπε πράγματα παιδικαῖσια.
Ἀγαποῦσε πολὺ τὸν γραμματέα τοῦ θεοῦ
μου, ὑπέθεσε πῶς θὰ νυμφευθῇ τὴν ἐξα-
δέλφην μου καὶ ἐλυπήθη πολὺ ἅμα ὁ κύ-
ριος δὲ Καρνοέλ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Ἐφυγε, ἰδίῳ τὸν ἐδιώξεν ὁ κύ-
ριος Δορζέρ. Μοῦ εἶπατε διατί τὸν ἐδιώ-
ξε, καὶ μὲ ἀφήκατε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἀπὸ
τῆς ἀναχωρήσεώς του τὸν κατηγόρου δι'
ἀτιμωτικὴν πράξιν.

Ὁ Γῶγος μοῦ εἶπε καὶ ἄλλα.

— Καὶ τί λοιπὸν σὰς εἶπε;

— Ὅτι συνέβη κλοπὴ εἰς τοῦ κυρίου

Δορζέρ, καὶ ὅτι ὑπωπτεύοντο τὸν κύριον
δὲ Καρνοέλ.

Ὁ Μάξιμος ἔφριξεν. Ἐβλεπεν ὅτι καὶ
ἡ κόμησσαι ἐγνώριζεν ὑπόθεσιν, τὴν ὁ-
ποῖαν ἐκράτησαν μυστικῇ.

Αἰφνης ὁμως ἀνεμνήσθη, ὅτι τὸ μυστι-
κὸν τοῦτο ἦτο γνωστὸν καὶ παρὰ τοῖς ὑ-
πηρέταις τοῦ θεοῦ του, οἱ ὅποιοι κατη-
γόρουν ὡς ἔνοχον τὸν Γῶγον.

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἰμαι πολὺ κα-
λὰ πληροφορημένη, ἐξηκολούθησεν ἡ κό-
μησσαι. Γνωρίζω πᾶν ὅ, τι συνέβη. Ἦνοι-
ξαν τὸ χρηματοκιβώτιον μὲ ἀντικλεῖδι
καὶ ἐπῆραν ἕνα κασάκι, τὸ ὅποῖον εἶχεν
ἀφήσει ἐκεῖ ἕνας Ρῶσσος ὀνόματι Βορι-
σῶφ, νομίζω... ἕνα κασάκι, τὸ ὅποῖον εἶ-
χε μέσα διάφορα ἔγγραφα...

Γνωρίζω πῶς ἡ κλοπὴ αὐτὴ ἀνεκαλύ-
φθη. Ὁ Γῶγος ἦταν ἐκεῖ καὶ τὰ ἤκουσεν
ὅλα. Ὁ ταμίας ἐπροσκάλεσε τὸν κύριον
Δορζέρ, ὁ ὅποῖος ἅμα ἔμαθεν ὅτι ὁ γραμ-
ματεὺς τοῦ ἔφυγε βιαστικὰ τὴν προηγou-
μένην, δὲν ἐδίστασε νὰ τὸν κατηγόρησῃ
ὡς ἔνοχον. Ἐπὶ τέλους τὰ ζεύρω ὅλα.

— Ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως τοῦ κομμέ-
νου χειροῦ, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος. Ἄν τὰ
ἐγνώριζε, βεβαίως θὰ μοῦ τὰ ἔλεγε.

— Λοιπὸν, ἐπανελάμβεν ἡ κυρία Γιάλ-
τα, εἰμαι βεβαία ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ
εἶνε ἀθῶος.

— Μακάρι, ἐψιθύρισεν ὁ φίλος τοῦ Ἰ-
ουλίου Βινιόρου.

— Καὶ σὰς ζητῶ μίαν χάριν, νὰ μοῦ
πῆτε τί συνέβη μετὰξὺ τῆς δεσποινίδος
Δορζέρ καὶ αὐτοῦ εἰς τὸ δάσος τῆς Βου-
λώνης. Ἦσθε παρὼν εἰς τὴν συνέντευξίν
των, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀρνηθῆτε νὰ
μοῦ ἀποκριθῆτε.

— Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἦλθεν εἰς
τὴν συνέντευξιν αὐτήν, ἀπεκρίθη ὁ Μά-
ξιμος.

Ἡ κόμησσαι ὡχρίασε, καὶ ἠρώτησε διὰ
φωνῆς συγκεκινημένης:

— Ἀληθῶς;

— Σὰς δίδω τὸν λόγον μου.

— Καὶ ἔκτοτε δὲν ἠκούσατε πλέον νὰ
λαλῶσι περὶ αὐτοῦ;

— Ὅχι, ἔλαβε τὰ μέτρα του νὰ μὴ
ξαναγράψῃ εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου.

— Καὶ μὴ λαμβάνουσα πλέον εἰδήσεις
του ἡ ἐξαδέλφη σας, ἐπίστευσε τέλος ὅτι
ἡ σιωπὴ του αὐτὴ ἦτο ὁμολογία, καὶ ὅτι
ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ τὴν ἀφῆνε, διότι ἦτο
ἔνοχος. Τὸν κατεδίκασε χωρὶς νὰ τὸν ἀ-
κούσῃ.

— Κατεδικάσθη μόνος του.

— Ἐὰν δὲν ἐφάνη, θὰ πῇ πῶς δὲν εἶνε
ἐλεύθερος.

— Δὲν ἤξεύρω ἂν δὲν εἶνε ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἤξεύρω ὅτι εἶνε εἰς τὸ Παρίσι, ἡ τοῦ-
λάχιστον ὅτι ἦτο ἀκόμη τὴν ἡμέραν ποῦ
τὸν συνήντησα κατὰ τὴν ὁδὸν Μπουλώ.
Τὸν εἶδα τὸ ἴδιο πρωὶ εἰς ἕνα ὠραῖο ἀμά-
ξι μέσα, κατὰ τὸ μπουλβάρ Μαλέρμπ.

Ἰσως ἀπεφάσισεν ἀπὸ τότε νὰ διαβῇ
τὰ σύνορα.

— Δὲν πιστεύω. Ἀπ' ἐναντίας μάλι-
στα, νομίζω ὅτι τὸν ἐξηφάνισαν διὰ νὰ
τὸν ἐμποδίσουν νὰ δικαιολογηθῇ.

— Τί, κυρία, νομίζετε ὅτι τὸν ἐφό-
νευσαν;

— Ἐλπίζω τοῦλάχιστον ὄχι μέχρι τοῦ-
δε, ἀλλ' ἔπεσεν εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, οἱ
ὅποιοι ἐνδιαφέρονται νὰ μὴ φανῇ πλέον
εἰς τὸν κόσμον.

— Οἱ ἀληθεῖς κλέπται, ὑποθέτετε ὅτι
τὸν ἀπέκρυψαν;

— Ἰσως. Ἀλλὰ ἐὰν ζῇ, θὰ τὸν ἐπαν-
εύρω. Ἐννοεῖτε ἤδη τόρα, διατί θέλω νὰ
γνωρίσω τὴν δεσποινίδα Δορζέρ;

— Ὅχι καὶ τόσῳ, τὸ ὁμολογῶ, ἀπε-
κρίθη δειλῶς ὁ Μάξιμος.

— Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι ὠρκίσθη νὰ ἐμ-
ποδίσω συνοικέσιον, τὸ ὅποῖον θὰ τὴν κα-
ταστήσῃ δυστυχῇ, διότι ἀργὰ ἡ γρήγορα ἡ
ἀθῶότης τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ θ' ἀποδει-
χθῇ... καὶ ἐλπίζω νὰ μὲ βοηθήσετε καὶ σεῖς.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

ΤΟ ΥΣΤΑΤΟΝ ΦΙΛΗΜΑ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Τὴν 8 Πυανεψυώνος, ἔτος II (29 Ὀκτωβρίου
1793) ἡ Γαλλικὴ Ἐθνοσυνέλευσις μετωνόμασε,
πρόσαςι τοῦ Μπιλλῶ Βαρέν, ¹ διὰ ψήφισματος
τὸ «Ἐκ-ακτὸν Δικαστήριον τῶν Συνέδρων», εἰς
«Ἐπαναστατικὸν Δικαστήριον». Τὸ ψήφισμα τοῦ-
το δὲν εἶχεν ἕτερον σκοπὸν, ἢ τὸν τῆς νομο-
ποιήσεως μετωνομίας, ἀπὸ πολλοῦ ἴδῃ χρόνου,
οὗτος ἐν χρήσει. Οὐχ ἦττον ὑπῆρξε θλιβερόν καὶ
ἀπάσιον συμβεβηκὸς διὰ τὴν Γαλλίαν, διότι ἐ-
χρησίμευσεν ὡς ἀφετηρία ἑτέρων ψηφισμάτων,
παράνομων, ἀτιμωτικῶν.

Ἐκ τῶν ψηφισμάτων ἐκείνων, δύο πρὸ πάντων,
ἐνεκ λαψαν ἀνεξάλεπτα στίγματα εἰς τὴν αἰγλή-
εσσαν δόξαν τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Ἐπαναστά-
σεως: Τὸ πρῶτον, δι' οὗ κατηργούντο αἰκείμε-
ναι διατυπώσεις τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, ὡς πα-
ρακωλύουσαι δῆθεν τὴν ταχείαν πορεῖαν τῆς, καὶ
τὸ ἕτερον, δι' οὗ ἐδίδετο τοῖς ἐνέροικς τὸ δικαίω-
μα ἵνα κηρύττωσι τὴν διαδικασίαν πάσης διεξα-
γομένης ὑποθέσεως, περαιωμένην κατὰ πᾶσαν
στιγμὴν, ἐὰν ἐνόμιζον ὅτι εἶχον μορφώσει ἐπ' αὐ-
τῆς πεπότηθῃν.

Ἡ ἐπιψήφισις τοιούτων νόμων προήγγελλε τὴν
προσέγγισιν τοῦ κρισιμωτέρου σταδίου τῆς Τρο-
μοκρατίας. Ἡ Δικαιοσύνη, δὲν ἦν πλέον ἡ ἀμε-
ρόλητος καὶ ἀνεὶ ὁράσεως ἐκείνη Θεά, ἡ κρα-
τοῦσα τῇ χειρὶ αὐτῆς τὴν τριτάνην τῆς εὐθύτη-
τος. Ἦν μαινὰς πλέον, ῥίψασα τὴν πλάστιγγα
τοῦ δικαίου χαμαὶ καὶ ποδοπατοῦσα αὐτήν, ἵνα
ἔχῃ ἐλευθέρως ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς καὶ
πλήττῃ δυσὶ ρομφαίαις.

..

Τὴν ἐπιούσαν τῆς συνεδριάσεως ἐκείνης, ἡ με-
γίστη αἵθουσα τοῦ «Ἐπαναστατικοῦ Δικαστη-
ρίου» ἦν κατὰ μέστος πλήθους, ἀπαρτιζομένου ἐκ
δύο στοιχείων πάντῃ διαφόρων. Τὸ ἐν, θορυβῶδες
καὶ κακὸν, ἦν ὁ παράφορος καὶ ἐκδικητικὸς
ὄχλος. Τὸ ἕτερον, σιγῆλόν καὶ σκυθρωπόν, ἦν ἡ
ἀρχαία τάξις τῶν προνομιστῶν, προσελθούσα ἐ-
κεῖ μετρηφισμένη, ἵνα ἴδῃ ἕνα πατέρα, ἕνα ἀ-

1. Billaud Varenne Περιώνυμον μέλος τῆς Γαλ-
λικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἀσπασθὲν μετὰ θέρης τὰς
ἐπαναστατικὰς ἰδέας. Ἐφορισθεὶς δὲ εἰς τὴν νῆσον
Cayenne, κατῴρωσε νὰ δραπετεύσῃ ἐκεῖθεν. (1756—
1819).
Σ. τ. Μ.

δελφόν, ἴσως δὲ καὶ μ' ἄν μητέρα, ἢ μ' ἄν ἀδελφόν.

.....Οἱ δικασταὶ δὲν εἶχον προσέλθει εἰσέτι, καὶ ὁ ὄχλος ἀνυπομονῶν, καθίστατο ματωδῆς, σαλιώδης. Αἰφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσης τῶν διασκέψεων ἠνεώγη καὶ ἐφάνη ὁ Πρόεδρος, ἡγούμενος τῶν ἐπιλοίπων μελῶν τοῦ Δικαστηρίου.

Ἄπαντες οἱ δικασταί, ζοφεράς ἔχοντες ὄψεις, κατέλαβον τὰς ὠρισμένας αὐτοῖς θέσεις, ἐν μέσῳ τῆς ἐπικρατούσης νεκρικῆς σιγῆς, ἣν ἐπέβαλλεν εἰς μὲν τὸν ὄχλον ὁ μετὰ σεβασμοῦ ἀκατανόητος ἐκείνος φόβος, εἰ δὲ τοὺς εὐγενεῖς ἢ ἀγωνία, ἣν ὑπέσταντο, ἰσθάνοντο ἐκ τῆς, με στήθη διαίως ἀναπλάσσοντα, μὲ μέλη περίρρυτα ἐκ ψυχροῦ ἰδρώτος, μὲ πρόσπα ὥχρά, ὡς ὁ θάνατος, μὲ ἐντόσθια φλεγόμενα ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ ἐγκέφαλον βεβαρυμένον....

Ὁ Πρόεδρος ἡγέρθη, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ φύλλον χάρτου.

— Πολίτα Βριέλ, ἐφώνησεν.

Οὐδεὶς ἀπεκρίνατο εἰς τὴν ἡχηρὰν ἐκείνην φωνήν.

— Πολίτα Βριέλ!! ἐπανελάβε διὰ φωνῆς ἔτι τραχυτέρας, διεκθύνων τὸ ἀγριωπὸν αὐτοῦ ὄμμα πρὸς τὸ ἐδωλίον τῶν κατηγορουμένων.

Ἐκ τοῦ ἀπαΐσου ἐκείνου ἐδωλίου ἡγέρθη τότε νεανίας ὑψαύχην μὲ ὥχραν, ἀλλὰ συμπαθητικωτάτην φυσιογνωμίαν καὶ εὐρύτατον μέτωπον. Προσηλωσας οὗτος τὸ ὑπερήφανον αὐτοῦ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Προέδρου, εἶπε μετὰ φωνῆς ἐντόνου:

— Οὐδεὶς ὀνομάζεται ἐνταῦθα πολίτης Βριέλ, ὑπάρχει ὅμως εἰς καλούμενος μαρκησίος Βριέλ, δούξ τοῦ Σαιν-Βριέλ: Εἶμαι ἐγώ!!

Τὸ ἀκροατήριον ἐξερράγη εἰς ὠρυγὰς ἀποδοκιμασίας καὶ εἰς χυδαίας ὕβρεις καὶ βλασφημίας.

Ὁ Πρόεδρος, ἐπιβαλὼν τότε σιγὴν διὰ τοῦ κώδωνος, ἐστράφη μετὰ προσπεποιημένης λεπτότητος πρὸς τὸν νεανίαν ἐκείνον, τηροῦντα πάντοτε τὴν ἀρρενικὴν καὶ ὑπερήφανον αὐτοῦ στάσιν.

— Κύριε δούξ, οἱ πολῖται ἔνορκοι θέλουσι κρίνει, εἶπε μετ' εἰρωνικοῦ μεδιόματος ἐπὶ τῶν χειλέων, τονίζων ἰσχυρώτερον τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν.

— Κρίναντες ἤδη τὰ πάντα, κύριε Πρόεδρε, δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν γνώμην, προσέθεσε μεγαλοφώνως εἰς τῶν ἐνόρκων, καὶ ὅστις ἐγερεῖς ἤρξατο ἀναγινώσκων τὸ ψήφισμα τῆς 20 Ὀκτωβρίου, ἐνῷ ὁ ὄχλος ποδοκροτῶν ἐρρήγνυε χαρμωδῶς κραυγὰς ἐπιδοκιμασίας, οἱ δὲ ἔνορκοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀκουσθῶσιν, ἀπεφαίνοντο δι' ἀπλῆς νεύσεως τῆς κεφαλῆς.

Ἐν τούτοις ὅσοι καὶ ἂν ὑπῆρξε παταγώδης ἡ στιγμή ἐκείνη, ἡκούσθη κραυγὴ σπαρακτικὴ ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου:

— "ὦ! τὸν... δὺς... τυχῇ!!!"

Ὁ νεανίας ἐκείνος, εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς ἀλλαγῆς ἐκείνης φωνῆς, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του καὶ βυθίσας ἐντὸς τοῦ ὄχλου τὸ ἡδυνθὲν πλέον ὄμμα του, τὸ προσήλωσεν ἐπὶ τῶν βλεμμάτων νεαρᾶς κόρης ἐνδεδομένης— ἡ μᾶλλον μετμημφισμένης— εἰς ἀπλὴν ἐργασία.

Ἡ συνάντησις τῶν δύο ἐκείνων βλεμμάτων ἐνεῖχε τί τὸ ἐξαισίον, τί τὸ ἰσάγγελον, οὕτως εἶπεῖν, ἐξεδήλου πλείω τῶν ὅσων δύναται νὰ ἐκφράσῃ ἡ μᾶλλον στωμύλος ἐκφρασε. Ἦν, οὕτως εἶπεῖν, ὁ ἀντικατωπριακὸς τῶν παρθενικῶν ψυχῶν τῶν δύο ἐκείνων νέων. «Εἶσαι μεγάλη καρδιά, ἐφαίνετο ὡσεὶ ἔλεγεν ἡ νεᾶνις, σὲ ἀγαπῶ! Σὲ, ἄγγελέ μου, ὃν ἐξέλεξα μετὰ τῶν...»

εἶσαι μεγάλη καρδιά, σὲ λατρεύω... Ἄ! θὰ ἐπανιδωθῶμεν... ἐκεῖ ἐπάνω!... Ἐνῷ ἐκείνος τῇ ἀπεκρίνατο: «Εὐχαριστῶ!!! Θάρρει, προσφιλῆς μου μνηστὴ, χαῖρε... ἐκεῖ ἐπάνω!»

Ἡ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνη συνεννόησις, δὲν διήρκεσεν ἢ δευτερόλεπτα τινὰ μόνον, καθόσον ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐκθέσῃ τὴν πεφιλημένην αὐτοῦ μνηστὴν.

..

Ὁ οὐρανὸς εἶνε ἀμαυρὸς καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα βαρεῖα, τὸ δὲ λιθόστρωτον γλοιώδες. Ἀπὸ πρωίας πίπτουσι συνεχῶς ψεκίδες χιόνος τοσοῦτον λεπταί, ὥστε ὁ οὐρανὸς θόλος ὁμοιάζει πρὸς ἀπεραντον κρησέραν, δι' ἧς τὸ ὕδωρ διυλίζεται ὡς κόνις.

Ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Γρέθης, τὸ πλῆθος συνωθεῖται, κα' τοὶ ἀπειράκις παρεσθῆ εἰς τὸ ἀπαίσσον ἐκεῖνο θέαμα. Ἀληθῶς! ἀλλ' ὅταν οἱ μὲν εἶδον, οἱ ἕτεροι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἴδωσι, καὶ οὕτω τὸ ρεῦμα κυλινδουται, ἀδιακόπως αὐξανόμενον.

Τινὲς μάλιστα τῶν θεατῶν ἔφερον μεθ' αὐτῶν ὄψιν καὶ ἄρτον. Μὲ στόμα δὲ πλήρες κραυγάζουσιν, ἐπευφημοῦντες ἢ ὑβρίζοντες εἰς ἐκάστην ἐρυθρὰν λάμπιν τῆς μαχαίρας καὶ καθ' ἣν στιγμήν πίπτει ἡ κεφαλὴ, οὗτοι κατεσθίουσι τὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ὑπολειπόμενον βλωμόν.

— Συνθήσια.

Ἐν τούτοις εἰς τὸν πρῶτον στοῖχον, ἐγγύτατα τοῦ ἀποτροπαίου κοφίνου, ἵστατο νεᾶνις, μὴ-τω ἐξοικειωθεῖσα εἰς τὸ αἰμοχαρὲς ἐκεῖνο θέαμα.

Τὰ βλέφαρά της εἰσι κεκλεισμένα, ὡς ἀγάλματος, οὕτως ἔφερε τὴν χροιάν, τὰ δὲ ἐνδύματά της εἰσι κατεσπιλωμένα ἐκ κηλίδων ἀνθρωπίνου αἵματος.

Εἰς ἐκάστην νέαν ρανίδα ἐκπιδυομένην ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός της, φοικᾷ καὶ τὴν σφογγίζει δὲν ἀπομακρύνεται ὅμως, ἀλλὰ μένει ἐκεῖ ἀκίνητος, ὡς τὸ ἄγαλμα τῆς Νύθης, οὐδὲν βλέπουσα, οὐδὲν ἀκούουσα, οὐδὲν ἐννοοῦσα. Τὴν ὠθοῦσι, τὴν συνθλίβουσι, τὴν ὑβρίζουσι θανατώσας, τὴν μωλωπίζουσιν ἐνῷ ἐκείνη ἐπαναστρέφεται, κ' ἔμπτειται, κλυδωνίζεται καὶ τέλος ἀποκαθίσταται ὡς ἀγάλμα. Εἰς ἐκάστην ἀφίξιν ὀχλήματος ἀνοίγει τὰ βλέφαρά της καὶ παρατηρεῖ ἃ λήστωσι ἀνὰ ἓνα κατεργόμενον κατὰδικον, εἶτα δὲ ἐπανακλίνει ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἀπὸ τίνος ὅμως προσήλωσε τὸ ἐταστικὸν ὄμαζ της, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου σκαρδαμυγμοῦ, ἐπὶ τίνος; ἀμάρξης, προχωρούσης βραδείως...

Εἶνε ἐκεῖ... Τὸν ἀνεγνώρισεν. Καὶ ἐκείνος τὴν διέκρινεν ἤδη. Τὰ βλέμματά των συναντηθέντα, δὲν ἀποσπῶνται πλέον. Συμμενοῦνται, ὡς ἐν τῷ δικαστηρίῳ, κάλλιον ἔτι διότι δὲν ἔχει δάκρυα, ἵνα καλύψῃ τὴν ψυχὴν της. Ἰσταται ἐνώπιόν του, ὡς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ συνοδ' ἔστη. Ἡ πρώτη κεφαλὴ ἔπεσεν, ὁ δὲ ὄχλος ἐκρήγνυται εἰς παταγώδεις ἐπιδοκιμασίας, συνοδευόμενος ὑπ' ὀξείων γυναικείων κραυγῶν... Ὁ δῆμος σφογγίζει τὴν εἰδεχθῆ μάχαράν του καὶ θέτει τὴν τριτάνην εἰς τὴν θέσιν της... πίπτει, τὴν ἐπαναθέτει... ἐκ νέου... Ἐπεσεν οὕτω δέκα καὶ τρεῖς φράς!

Ἐπῆλθεν ἤδη καὶ ἡ σειρά ἐκείνου.

Ἐκείνη— ἡ μνηστὴ του— δὲν κλαίει, τὸ ὥχρὸν πρόσωπόν της κατέστη πλέον πελιδνόν, οἱ ὀδόντες της συνεσφίχθησαν, ὁ λάρυγξ της ἐξηράνθη, τὰ δὲ νεκρωθέντα μέλη της ἐφυγραίνει κρυερὸς

ἰδρώς. Δὲν αἰσθάνεται ζωὴν, ἢ ἐν τοῖς στήθεσιν αὐτῆς! Φρικώδης θύελλα μαίνεται ἐν τῷ ἐγκεφαλῇ της, ἐπὶ μόνῃ τῇ σκέψει, ὅτι θὰ τῷ κόψωσι τὴν κεφαλὴν...

Ἐνῷ ἐκείνος τῇ εὐχεται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ εἶτα ἀνέρχεται βραδείως ἀνὰ μίαν θαμνίδα τοῦ ἱκρίωματος.

Ἀνελθὼν ἤδη, ἵσταται ἐμπροσθεν τῆς σανίδος ὀρθύπους, ἀκαμπτος, ὑψαύχην, ὀλίγον τι ὥχρὸς ὅμως. Τῇ εὐχεται ἀδιακόπως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν παρηγορεῖ...

Διέρρουσεν οὕτω ἐν δευτερόλεπτον καὶ ὁ δῆμος ἔθεσε τὴν βαρεῖαν χειρὰ του ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ πελάτου του... Τὸ σῶμα κλίνει πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς σανίδος... Φρικώδης κτύπος ἡκούσθη, ἐρυθρὰ λάμψις ἐξήστραψε καὶ ἡ κεφαλὴ ἐκυλίσθη...

Αὐτοστιγμὴ τότε ἐκείνη προσεγγίσασα, κύπτει καὶ αὐτομάτως λαμβάνουσα ἐκ τοῦ κοφίνου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν αἱματῖφυρτον κεφαλὴν, κολλᾷ διαπύρως ἐπὶ τοῦ στόματος ταύτης τὰ χεῖλη της. Ἐνῷ ταυτοχρόνως τὰ χεῖλη τοῦ ἀποκεφαλισθέντος προταθέντα, ἐκινήθησαν, καὶ ἐν τῇ αἰφνυδίᾳ ἐπικρατησάση νεκρικῇ σιγῇ, ἡκούσθη ὁ ἦχος δύο φιλημάτων!

Πάτρι.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν προσεχὴ πέμπτην δημοσιεύομεν τὸ διήγημα τοῦ **J. J. Avias**

Η ΤΥΦΛΗ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ

κατὰ μετάφρασιν Γρ. Δ. Ε. Εἰς δὲ τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς τὸ ἀρχαιώτατον καὶ ἀφιλέτατον ἑλληνικὸν διήγημα

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ

κατὰ μετάφρασιν Δισώπου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐπὶ τὴν ὑπολογισμένην τῆς ἐτηρίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα **ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ** Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα δύο τεύχη τοῦ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ **A. Lutaud**

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ὑψηλοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς κ. Α. Δ. Καλλιθεωκᾶ, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 80** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60**.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΤΟΜΟΣ ΚΩΜΩΔΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΕ ΒΕΩΦΥΛΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ.

ΘΕΜΟΥ ANNINOY

Τιμὰται ἐν Ἀθῆναις μιᾷς Δραχμῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ **1,20**.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΡΑΦΕΙΟΙΣ ΗΜΩΝ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ **1888**

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξωφύλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».